

[Udenrigsministeren.]

Jeg har også anført i dette notat til ordførerne, at vi i det, vi her gør, ligger på linje med Norge og Finland. Sverige, der jo har en lidt anden anerkendelsespolitik, har direkte anerkendt ved et budskab derom, men vi har altså fulgt den linje, som der skulle være enighed om.

Når jeg har sagt det til hr. Lasse Budtz, vil jeg også gerne sige i samme sammenhæng til hr. Steen Folke, at dér, hvor jeg er uenig i de bemærkninger, hr. Steen Folke fremsætter, er, når han siger, at denne politik er udtryk for, at vi ikke bruger Danmarks diplomatiske forbindelser til at udtrykke sym- og antipati. Vi ønsker at have kontakt med de regeringer, der nu rent faktisk findes, og den politiks formål er, at vi har danske repræsentanter ude bl. a. for at skaffe information her hjem, for at bistå danske borgere, der har behov for det på den ene eller den anden måde, og vi har tidligere her i tinget, som mange vil vide, haft mange og lange debatter om, hvornår tiden var inde til at søge kontakt med det ene og det andet land, den ene og den anden regering. Det var den politik, vi i enstemmighed her i tinget bevægede os væk fra i 1973, og jeg mener, at det, jeg har sagt her, må være helt i overensstemmelse med den.

Hr. Guldberg sagde til os, at vi måtte være solidariske i vore alliancer. Jeg forstår ikke helt baggrunden for bemærkningen. Jeg sagde i mit indlæg her forleden dag, at regeringens tillid til USA's evne og vilje til at overholde sine forpligtelser over for Europa var usvækket, og jeg kan også henvise til det, som statsministeren lige har sagt.

Vedrørende det, hr. Guldberg sagde om Dublinmødet, må der foreligge en misforståelse. Det var et helt lukket møde, hvori kun deltog udenrigsministrene, og der var ingen embedsmænd til stede, kun nogle tolke. Der kunne intet vedtages begribeligvis, og det blev der heller ikke. Det blev der senere i Luxembourg, men der blev ikke truffet nogen aftaler i Dublin, og jeg kan derfor ikke have brudt dem. Det undrer mig lidt, at hr. Guldberg her kan stå og referere et møde, som jeg i hvert fald ikke har refereret noget fra. Men jeg går ud fra, at det, der måske generer hr. Guldberg lidt — det kan vi jo ikke komme væk fra, og det generer i hvert fald ikke mig — var, som det senere er

fremkommet i pressen efter mødet i Luxembourg, at det ikke var muligt at samle de 9 EF-lande om en ensidig fordømmelse af Nordvietnam, men det kan jeg som sagt kun finde helt rimeligt.

Så kom hr. Guldberg ind på spørgsmålet om denne ansøgning om lån til Nordvietnam, som også hr. Ninn-Hansen var inde på. Jeg skal ikke gå meget ind på den i dag, for jeg er for så vidt enig med hr. Ninn-Hansen i, at den kan vi nok komme til at drøfte ved en anden lejlighed. Det er ikke det, der bør være hovedemnet i dag. Men jeg kan ikke lade være med at sige, at det er forståeligt, at vældig mange er overordentlig betænkelige ved det, der er sket her, fordi der er tale om en så oplagt politisering af vores u-landsbistand, som kan medføre en række vanskeligheder. Man vil ligesom bruge u-landsbistanden til henholdsvis at takke og straffe, og det er efter min mening en form for indblanding og en form for undergravning af vores bistandspolitik, som er vældig farlig.

Så kan jeg ikke lade være med at nævne, når netop hr. Guldberg fremdrager det, at det undrer mig en lille smule, idet det første af de tre lån til Sydvietnam, som nu skulle afbalanceres gennem det lån, hvorom forhandling blev påbegyndt i min tid og næsten fuldført i hr. Guldbergs tid, der jo også sendte folk ud at forhandle om det, det første af de tre lån til Sydvietnam, lånet på de 40 mill. kr., blev af hr. Guldberg ydet i januar 1974, på et tidspunkt, da Saigons flystyrker efter egne opgivelser — og jeg understreger efter egne opgivelser — udførte meget kraftige bombardementer af de områder, som PRG administrerede. Det vil altså sige, at på et tidspunkt, hvor der var en efter egne opgivelser fra Saigon livlig krigsaktivitet, gik hr. Guldberg med på, at Sydvietnam fik sit lån. Når det lån kommer, der skulle afbalancere det, må der pludselig ikke finde en ligelig behandling sted. Jeg mener, at der her er sket noget ret alvorligt, og vi må jo på et eller andet tidspunkt vende tilbage til, hvordan vi kan få det rettet op.

Hr. Stinus var inde på forholdet til det øvrige Sydøstasien — det var hr. Ninn-Hansen også, det skal jeg komme tilbage til — og jeg synes nok, det er et af de interessante spørgsmål, der må stilles i disse dage. Jeg ved ikke, om hr. Stinus har nået at se